

θὰ μένανε σ' ἄλλα συγκαπαντήματα σιγὰ νὰ σδύσουν τὴν ἀγνὴ, παιδιὰτικὴ τους φλόγα. Μάταια ἡ ἀπάρνηση, ἀδύνατη κάθε ὁμορφιὰ τέλεια κι' ἀχάλαστη.

Καὶ στὴ θάλασσα πού οὐρλιαζε, ἐλέμαυρη μέσα στὴ μαύρη νύχτα, σκεπάζοντας πιά σχεδὸν ὅλο τὸ ἀκυβέρνητο καρδί, αἰματωμένο τὸ θῦμα τῆς ἔριξε ὁ Κραδοκύρης, τὴν ψυχὴ του μὲ τὸ αὐλό, τυλιγμένο στὸ λευκὸ ἀφρόνιο σάβανο, στὰ ἄδυθα γαλανὰ ἥρεμα νὰ κοιμηθεῖ, σ' ἀνάγκιχτα ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινο καὶ ζωτικὸ πλησίασμα, ἀλλ' ἐπιζώντας στὴ Νοσταλγία τοῦ ἑαυτοῦ του. Μὲ τὰ φτερά σπασμένα, ἐλεύτερος ἀπὸ τὴς ἱριδίνες ἀλυσίδες, τὴς πιὸ ἀδιάσπαστες τῶν χειρῶν καὶ τῶν ματιῶν Τῆς πού μαζί μὲ τὸ ἀσύλληπτο καὶ τὴν ἀκατανίκητη γοητεία εἶχανε χάσει, δυνατὸς πάλι, ἔρπαζε τὸ τιμόνι καὶ νικώντας τὴ θαλασσοστραχὴ γύρισε τὸ καρδί πρὸς τὸ λιμάνι πού τὸ εἶχε ἀφήσει τοῦ παραμυθιοῦ νὰ ζήσει τὸ τέλος. Τὸ τέλος πού τὸ γνῶριζε, τὸ τέλος τὸ κοινὸ καὶ χαμηλό. Μ' ἓνα σατυρικὸ γέλιο γυρνοῦσε, γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Ἐγὼ του ἀπὸ τὸ ἴδιο Ἐγὼ του, γιὰ τὴν περηφάνειά τῆς κοπέλλας βασισμένη στὴν αἰώνια παρεξήγηση γιὰτὶ ποτὲ δὲ θὰ ἔνοιωθε τὴ μκνιασμένη του διαμάχη, οὔτε πῶς ὁ γυρισμός του, πού θρίμβο θὰ τὸν πίστευε, τὸ σύντριμα τοῦ εἰδώλου τῆς σύμμιξε.

Ἀργὰ τὴ νύχτα πρόβαλλε μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα τὸ φεγγάρι, τοῦ ἥλιου ἀντικαθέρτισμα, στὸν ἀσημένιο του ὁρμό— σὰν ὑπόσχεση ἢ σὰ σπαραχμός;— τὸ καρδί του ὁδηγώντας.

ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΣΠΥΡΟ ΜΕΛΑΣ

Τὰ Νειᾶτά σου ἐφουντῶναν, σὰν τὸ θειᾶφι κι' ἡ φλόγα τοῦ Ἐργου ἐλάμπαζε τὰ μάτια βουτηγμένη στὸ αἷμα ἢ πέννα γράφει καὶ τοῦ Λόγου δαμάξεις τώρα τ' ἄτια.

Σκιρτοῦν κρατῶντας Σολωμούς οἱ τάφοι καὶ γιορτάζουν στῆς Τέχνης τὰ παλάτια. Λαῦρε κι' Ἀδρέ, τὰ Ἑλληνικὰ τὰ ἐδάφη δίνουν βλαστοὺς ἀκόμα κι' ἔχουν πλάτια.

Στὴ φτωχικὴ καὶ πλανταγμένη χώρα ἀνάβεις νέου μούστου νέα βράση καὶ τρέχουν τὸ κρασί νὰ πιοῦν σὲ τάσι

Οἱ Ἐκλεκτοὶ καὶ τὰ πλήθη πῶσαν ὦρα, πού τὸ κερνῆς ὀρθὸς ἀπ' αὐτὴν σὲ στήλη μὲ τὸ μάγο σου, ἀσύγκριτο κοντύλι.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΑΥΡΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΝΑΛΗΨΗ

Στὴς τρεῖς τὸ ἀπόμεμα, μὲ λίκνιδα καὶ ξεροβόρρι, τραβήξαμε γιὰ τὴν Ἀνάληψη.

Μόλις βγήκαμε ἀπ' τὸ σπῆτι μας τὴν ἀντικρύσαμε. Στὴν ἀνηφοριὰ σηκώσαμε τοὺς γιακάδες μας γιὰτὶ τὸ βορριαδάκι ξούριζε.

Φτάσαμε σὲ λίγη ὥρα, καὶ πρὶν μποῦμε στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας κοιτάξαμε γύρω.

Νᾶχε κανεῖς ἓνα σπιτάκι ἐδωπέρα, πού εἶναι τόσο ψηλὰ, τί ὁμορφο πού θάταν! εἶπαμε καὶ σταματήσαμε.

Σὲ λίγο μπήκαμε στὴν αὐλὴ καὶ πῆγαμε στὴν ἐκκλησιά.

Ὁ κληρικὸς ἀνάστη, γενάτος καὶ μὲ μαλλιά κομμένα πάλκι, προθυμοποιήθηκε μὲ μᾶς εἶδε νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τίς τοιχογραφίες.

Δὲν ξέρω ἂν εἶταν ἀλήθεια ἔσα μᾶς ἔλεγε. Γιὰ μιὰ τοιχογραφία μᾶς εἶπε πῶς εἶταν ζωγραφισμένη ἐδῶ καὶ τρακόσια χρόνια.

Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἀρχίσαμε νὰ γυρίζουμε τὸ περιβόλι.

— Ἀχ τί ὠραία! λέγαμε καὶ κοντοστεκόμαστε μὲ τὸ παραμικρό.

Ἀπὸ τὴν Ἀνάληψη πού εἶναι χτισμένη ἀπάνω σ' ἓνα λόφο βλέπει κανεῖς ὅλα γύρω.

Κ' ἐμεῖς τώρα κοιτάζαμε πότε τὸ Φάληρο καὶ τὸν Ὑμηττό, καὶ πότε τὰ δέντρα καὶ τὰ λαχανικά πού εἶχε τὸ περιβόλι.

Δὲν εἶταν μικρό, καὶ περνούσαμε τὴν ὥρα μας πηγαίνοντας ἀποδῶ κι' ἀποκαί.

Ἄλλοτε εἶτανε μοναστήρι, αὐτὸ τουλάχιστο δεῖχνουν οἱ ὀστεοθῆκες πού εἶναι τοποθετημένες λίγο πιὸ πίσω ἀπὸ τὸ ἱερό τῆς ἐκκλησίας.

Στὴ βορειοανατολικὴ γωνία τοῦ κήπου εἶναι τὸ νεκροταφεῖο.

Παναγιώτης Διατσίντος
ἑτῶν 20

ἔγραφε ὁ ἕνας σταυρός. Κι' ἀκριβῶς στὴ γωνία ἕνας ἄλλος τάφος ἀνοιγμένος, μὲ σπαρμένα κόκκαλα.

Πλησιάσαμε.

Εἶτανε δύο μεγάλες κηφες κι' ἓνα κρῆνι χωρὶς τὸ κάτω σάγονι. Ἀπὸ περιέργεια τὸ πῆρα στὰ χέρια μου. Εἶχε ὅλα τὰ δόντια κι' εἶταν κάτασπρο, ἀπὸ τίς βροχές καὶ τὸν ἥλιο.

Τ' ἀκούμπησα μὲ προσοχὴ καὶ συμπάθεια σ' ἓνα μέρος ψηλὸ πού νὰ βλέπει τὰ σπαρτά, καὶ νὰ εἶναι σκιάχτρο στὸ περιβόλι.

Περνούσαμε σύρριζα στὰ δέντρα γιὰτὶ ὁλοῦθε εἶταν σπαρμένα καὶ πῆγαμε στὴν ἄλλη γωνία τοῦ περιβολιοῦ.

Κολλητὰ στὴ μάντρα τῆς ἐκκλησίας εἶτανε μιὰ ἄλλη μάντρα, κι' ἀπ' τὸ χαμηλὸ μεσότοιχο κοιτάξαμε μέσα. Ἐνὰς ξυνογαλᾶς μὲ τὸ σκουφάκι στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ ἐγδερνε ἓνα ἀρνάκι. Συχνὰ σκούπιζε τὸ μαχαίρι στὴ φουστανέλλα του. Ἐνὰ ἄλλο ἀρνάκι φώναζε κι' ἔτρεχε σὰν τρελλό.

— Σῶπα, σῶπα, εἶπε ὁ ξυνογαλᾶς σ' ἀρνί, καὶ θάρθει.....

Ἐνόμισα: ἦ μ ἄ ν κ σ ο υ, ἀλλὰ αἰστάνθηκα, γιὰτὶ δὲν ἄκουσα: ἦ σ ε ἰ ρ ἄ σ ο υ.

— Φωνάζει, τοῦ εἶπα, γιὰτὶ βλέπει πού γδέρνει τ' ἀρνί. Μποροῦμε νὰ περάσουμε ἀπ' τὴ μάντρα σας;

— Ὅχι! Γιὰτὶ ἔχει σκυλιά.